A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. október 26.*

A C-68/05. P. sz. ügyben,

a **Koninklijke Coöperatie Cosun UA** (székhelye: Breda [Hollandia], képviselik: M. Slotboom és N. J. Helder advocaten)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. február 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: X. Lewis, meghatalmazotti minőségben, segítője: F. Tuytschaever advocaat, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: holland.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, J. N. Cunha Rodrigues és M. Ilešič (előadó),

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: M. M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 23-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. május 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Koninklijke Coöperatie Cosun UA (a továbbiakban: Cosun) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-240/02. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ügyben 2004. december 7-én hozott ítéletének (EBHT 2004., II-4237. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) a hatályon kívül helyezését kérelmezi, mellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította az Európai Közösségek Bizottsága 2002. május 2-i REM 19/01. sz. határozatának – amely C(2002) 1580. végleges számon is azonosítható – (a továbbiakban: megtámadott határozat) a megsemmisítése iránti keresetét.

Jogi háttér

A cukorágazat piacának közös szervezése

2 Az 1991. február 4-i 305/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 37., 1. o.) módosított, a cukorágazat piacának közös szervezéséről szóló, 1981. június 30-i 1785/81/EGK tanácsi rendelet (HL L 177., 4. o.; a továbbiakban: alaprendelet) célja – a cukorágazat piacának közös szervezése (a továbbiakban: cukor KPSZ) keretében – az alaptermékek termelőinek mint az Európai Közösségek cukorgyártóinak a foglalkoztatottsága és életszínvonala tekintetében a szükséges biztosítékok fenntartása, valamint valamennyi fogyasztó cukorellátásának ésszerű áron, a cukorpiac stabilizálása mellett történő biztosítása.

3 E célok érdekében az alaprendelet szabályozza a cukor termelését, importját, valamint exportját. A rendelet előírja különösen a termelési kvóták rendszerét, amely a tizenötödik preambulumbekezdés szerint annak eszköze, hogy a termelők számára a közösségi árakat és a termékeik értékesítését biztosítsák.

4 Az alaprendelet 24. cikke e kvótarendszer keretében mindegyik gazdasági évre (az adott év július 1-jétől a következő év június 30-ig) rögzíti az „A cukor" és a „B cukor" alapmennyiségét, amelyet valamennyi tagállamnak el kell osztania a területén honos cukortermelő vállalkozások között. Így mindegyik gazdasági évben A és B kvótákat határoznak meg a cukortermelő vállalkozások számára. Az A és B kvótán felül termelt cukrot „C cukornak" nevezik.

5 A C cukorra nem vonatkozik sem az ártámogatási rendszer, sem export-visszatérítés. Ezen túlmenően a C cukrot nem lehet a belső piacon értékesíteni, következésképpen a Közösségen kívül kell értékesíteni ahhoz, hogy a világpiacon el lehessen adni. Az alaprendelet 26. cikke e tekintetben a következőképpen rendelkezik:

„(1) [...] a 27. cikk szerint át nem vitt C cukrot [...] a Közösség belső piacán nem lehet értékesíteni, és az[t] az adott gazdasági év végét követő január 1-je előtt, további feldolgozás nélkül, exportálni kell.

[...]

(3) E cikk alkalmazásának részletes szabályait a 41. cikkben említett eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

E szabályoknak különösen az (1) bekezdésben említett azon C cukor után [...] kivetett összegről kell rendelkezniük, amelyre vonatkozóan, később meghatározandó időpontig, nem nyújtottak be igazolást arra nézve, hogy azt a megállapított határidőn belül további feldolgozás nélkül exportálták."

6 Az alaprendelet 26. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott, az 1991. december 6-i 3559/91/EGK bizottsági rendelettel (HL L 336., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 12. kötet, 131. o.) módosított, a kvótán felüli cukortermelésre vonatkozó részletes végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1981. szeptember 14-i 2670/81/EGK bizottsági rendelet (HL L 262., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 5. kötet, 85. o.; a továbbiakban: 2670/81 rendelet) meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a C cukor exportáltnak tekintendő.

7 A 2670/81 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az [alap]rendelet 26. cikkének (1) bekezdésében említett kivitelt akkor kell megtörténtnek tekinteni, ha:

a) a C cukor [...] abból a tagállamból került kivitelre, amelynek a területén megtermelték;

b) a szóban forgó kiviteli nyilatkozatot az a) pontban említett tagállam a C cukor [...] előállításának gazdasági évét követő január 1-jét megelőzően elfogadta;

c) a C cukor [...] a b) pontban említett január 1-jétől számított legkésőbb 60 napon belül a Közösség vámterületét elhagyta;

d) a termék visszatérítés vagy lefölözés nélkül [...] került kivitelre az a) pontban említett tagállamból.

A *vis maior* esetét kivéve, ha nem teljesül az első albekezdésben foglalt valamennyi feltétel, akkor a szóban forgó C cukor [...] mennyiséget a belső piacon értékesítettnek kell tekinteni.

Vis maior esetén, annak a tagállamnak az illetékes hivatala, amelynek a területén a szóban forgó C cukrot [...] előállították, meghozza az érdekelt fél által előadott körülményekre tekintettel a szükséges intézkedéseket."

8 A 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdése szerint „a belső piacon történő értékesítéskor kivetendő teher rögzítése során a nem exportált C cukrot [...] ugyanolyan viszonyok közé helyezni, mint a nem tagállamokból behozott cukrot [...]", és „ezen cél érdekében a teher megállapításánál figyelembe kell venni mind a cukorra kivetett importterhet [...], a szóban forgó cukor [...] előállításának gazdasági évét és azt a gazdasági évet követő hat hónapot felölelő időszak folyamán alkalmazandó legmagasabb árfolyamon, mind a nem tagországokból importált cukor értékesítési költségei alapján rögzített átalányösszeget" [helyes fordítás: „a belső piacon történő értékesítés esetén beszedendő összeg rögzítésekor szükséges a nem exportált C cukrot [...] a harmadik országokból behozott cukoréhoz [...] hasonló helyzetbe hozni", és „e cél érdekében ezen összeg megállapításánál figyelembe kell venni mind a cukorra kivetett importtehernek [...] a legmagasabb mértékét, amely a szóban forgó cukor [...] előállításának gazdasági évét és ezt követő hat hónapot felölelő időszak folyamán alkalmazandó volt, mind pedig a harmadik országokból importált cukor értékesítési költségei alapján rögzített átalányösszeget"].

9 A 2670/81 rendelet 3. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az 1. cikk (1) bekezdésének értelmében a belső piacon értékesített mennyiségekre az érintett tagállam a következő összegnek megfelelő terhet szabja ki:

a) a C cukor esetében 100 kilogrammonként:

– a szóban forgó cukor előállításának gazdasági évét és az azt követő hat hónapot magában foglaló időszakban a fehér- és nyers cukor 100 kilogrammjára vonatkozó legmagasabb behozatali vám, plusz

– 1,00 EUR;

[...]

(4) A C cukor [...] azon mennyiségeinek esetében, amelyek a kivitel előtt az érintett tagállam illetékes hivatalai által *vis maiorként* elfogadott körülmények között megsemmisültek vagy helyrehozhatatlanul károsodtak, az (1) bekezdésben említett összeg nem vethető ki."

A vámjogi szabályozás

10 Az 1986. október 7-i 3069/86/EGK tanácsi rendelettel (HL L 286., 1. o.) módosított, a behozatali, illetve kiviteli vámok visszatérítéséről és elengedéséről szóló, 1979. július 2-i 1430/79/EGK tanácsi rendelet (HL L 175., 1. o.; a továbbiakban: 1430/79 rendelet) 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A behozatali vámokat olyan különleges körülmény [...] esetén lehet visszafizetni vagy elengedni, amelyet nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló gondatlanság okozott.

Az első albekezdés alkalmazásának eseteit, valamint az annak alkalmazása során követendő részletes eljárási szabályokat [az alkalmazásra irányadó rendelkezések elfogadására vonatkozóan] meghatározott eljárás szerint kell elfogadni. A visszatérítés és az elengedés tekintetében külön feltételek köthetők ki." [nem hivatalos fordítás]

11 Az 1430/79 rendelet 14. cikke pontosítja, hogy 13. cikkének rendelkezéseit a kiviteli vámok visszafizetésére vagy elengedésére is megfelelően alkalmazni kell.

12 Az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint „behozatali vám" alatt „mind a vámokat és az azokkal azonos hatású díjakat, mind a közös agrárpolitika vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékekre alkalmazandó, a Szerződés 235. cikke szerinti különleges rendelkezések alapján bevezetett mezőgazdasági lefölözéseket és más importterheket" [nem hivatalos fordítás] kell érteni.

13 Ugyanezen rendelet 1. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint „kiviteli vám" alatt „a közös agrárpolitika vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékekre alkalmazandó, a Szerződés 235. cikke szerinti különleges rendelkezések alapján bevezetett mezőgazdasági lefölözéseket és más exportterheket" [nem hivatalos fordítás] kell érteni.

14 Az 1430/79/EGK tanácsi rendelet 4a., 6a., 11a. és 13. cikkének végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1986. december 12-i 3799/86/EGK bizottsági rendelet (HL L 352., 19. o.) 4. cikke felsorolja az 1430/79 rendelet 13. cikkének (1) bekezdése szerinti, azon különleges körülményeket, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló gondatlanság okozott. Más tények is képezhetnek ilyen különleges körülményeket az adott esetre vonatkozó, olyan eljárás keretében elvégzett értékeléstől függően, melyhez az Európai Közösségek Bizottságának részvétele szükséges.

A jogvita előzményei

15 A Cosun, amely Hollandiában székhellyel rendelkező szövetkezet, az 1991/1992. és 1992/1993 gazdasági évek során C cukrot termelt. Az 1993-as év során a C cukorból bizonyos mennyiségeket eladott különböző szerződő feleknek, azok Horvátországba, Szlovéniába, illetve Marokkóba történő exportálása céljából.

16 Ezen ügyletek során a szerződő felek a Cosun tudomásán kívül csalásokat követtek el, amelyek többek közt annak az igazolására szánt T5 dokumentumok nem megfelelő lebélyegzésében nyilvánultak meg, hogy a cukormennyiségek elhagyták a Közösség területét.

17 Az illetékes holland hatóságok nyomozást indítottak az említett szerződő felek üzelmeire vonatkozóan, és figyelmeztették a Hoofdproductschap Akkerbouwproductent (a továbbiakban: HPA), amely Hollandiában a közös piacszervezés rendelkezéseinek alkalmazása tekintetében illetékes hatóság. Ezzel szemben a Cosunt eleinte nem tájékoztatták erről a nyomozásról.

18 A HPA az 1994. június 13-i határozattal módosított, 1994. április 25-i határozatban a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 EUR) összeg megfizetésére szólította fel a Cosunt, mivel az nem igazolta, hogy a C cukor egyes mennyiségei a Közösség területét elhagyták.

19 Mivel a HPA a Cosun kifogását elutasította, a Cosun ezen elutasító határozat ellen keresetet nyújtott be a College van Beroep voor het bedrijfslevenhez (Hollandia), és ezzel egyidőben az 1430/79 rendelet 13. cikke alapján a követelt összeg elengedése iránti kérelmet nyújtott be a HPA-hoz.

20 Először is, ami a College van Beroep voor het bedrijfslevenhez benyújtott keresetet illeti, ez a Bíróság a 2004. június 9-i határozatával különösen az alaprendelet és a 2670/81 rendelet érvényességével kapcsolatban a Bírósághoz fordult előzetes döntéshozatal céljából. A C-248/08. sz., Koninklijke Coöperatie Cosun ügyben 2006. október 26-án hozott ítéletben [EBHT 2006., I-10211. o.] a Bíróság azt a választ adta, hogy az e tekintetben előterjesztett kérdés vizsgálata során nem került megállapításra olyan tényező megléte, amely e rendeletek érvényességét érintené.

21 Másodszor, ami a követelt összeg elengedése iránti kérelmet illeti, a holland hatóságok azt továbbították az annak vizsgálatára illetékes Bizottság számára, és pozitív véleményt mellékeltek hozzá. Mivel a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította az említett kérelem elfogadhatatlanságát, a Cosun az Elsőfokú Bíróság előtt megsemmisítés iránti keresetet indított.

A megtámadott ítélet

22 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélettel elutasította a felperes keresetét.

23 A felperes első jogalapjával azt állította, hogy a tőle a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján követelt összeg az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében, valamint a 13. cikke értelmében behozatali vagy kiviteli vámnak minősül, és ezért az ez utóbbi cikkre alapított, elengedés iránti kérelmet elfogadhatónak kellett volna nyilvánítani.

24 A megtámadott ítélet 36–38. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a követelt összeg „alakilag" a behozatali vagy kiviteli vámoknak az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában felsorolt három kategóriája közül egyiknek sem felel meg, mivel sem vámnak, sem a vámmal azonos hatású díjnak, sem „kifejezetten" a behozatalra vagy kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözésnek nem minősül.

25 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 40–46. pontjában elutasította a felperes azon érvelését, hogy az ilyen összeget behozatali vagy kiviteli vámnak kell tekinteni, mert ugyanarra a célra irányul, mint a vám, a harmadik országból származó cukor behozatalára kivetett importteher alapján állapítják meg, és arra szolgál, hogy a kvótán felül termelt, nem exportált cukrot ugyanolyan helyzetbe hozzák, mint a harmadik országból importált cukrot.

26 Az Elsőfokú Bíróság lényegében megállapította, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg nem kifejezetten ugyanazokra a célokra irányul, mint a cukor KPSZ keretében előírt behozatali vámok vagy export-visszatérítések, és hogy a harmadik országból származó cukor behozatali vámjának az ilyen összeg megállapításakor történő figyelembevétele csupán számítási alapul szolgál, és semmi esetre sem célja az, hogy a harmadik országból importált cukor és a belső piacon értékesített C cukor hasonló helyzetben legyen.

27 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 47. pontjában megállapította, hogy a felperestől követelt összeg nem tekinthető az 1430/79 rendelet 13. cikke szerinti behozatali vagy kiviteli vámnak, és így a Bizottság azzal, hogy az elengedés iránti kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánította, nem sértette meg ezeket a rendelkezéseket.

28 Második jogalapjával a felperes elsődlegesen azt állította, hogy még ha a tőle követelt összeg nem is minősül az 1430/79 rendelet értelmében behozatali vagy kiviteli vámnak, a Bizottságnak akkor is meg kellett volna vizsgálnia az elengedés iránti

kérelmet e rendelet 13. cikke alapján, amely általános méltányossági szabály, és hogy azáltal, hogy a Bizottság arra szorítkozott, hogy a kérelmet mint elfogadhatatlant elutasította, megsértette a méltányosság és az egyenlő bánásmód elvét. Másodlagosan a felperes azzal érvel, hogy abban az esetben, ha az 1430/79 rendelet 13. cikke nem alkalmazandó, a Bizottságnak az elengedés iránti kérelmet e rendelet keretén kívül kellett volna vizsgálnia, és hogy azáltal, hogy a Bizottság a kérelem elfogadhatatlanságának megállapítására szorítkozott, megsértette a méltányosság, az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elvét.

29 A megtámadott ítélet 57. és 58. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította a méltányosságra alapított jogalapot. Az Elsőfokú Bíróság, miután úgy ítélte meg, hogy a méltányosság nem tesz lehetővé eltérést a közösségi jogi rendelkezések alkalmazásától a szabályozásban meghatározott eseteken vagy azon a feltevésen kívül, hogy magának a szabályozásnak az érvénytelenségét megállapították, és emlékeztetett arra, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg nem tartozik az 1430/79 rendelet 13. cikkének hatálya alá, megállapította, hogy a cukor KPSZ szerint ilyen teher az érintett tagállam illetékes hivatalai által *vis maiornak* minősített körülmények között nem vethető ki, és arra a következtetésre jutott, hogy a méltányosság nem alapozza meg a szóban forgó összeg beszedésétől való eltérés lehetőségeinek kiterjesztését a *vis maioron* kívüli esetekre.

30 Ugyanezen ítélet 59. és 61. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapot. Lényegében megállapította, hogy a C cukor termelői és a behozatali vagy kiviteli vám fizetésére köteles gazdasági szereplők semmiképpen nincsenek hasonló helyzetben.

31 Végezetül az említett ítélet 62. és 63. cikkében az Elsőfokú Bíróság elutasította a jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapot, lényegében megállapítva, hogy a jelen ügyben a jogbiztonság elvét tiszteletben tartották, mivel a 2670/81 rendelet 3. cikke szerinti összeg fizetésére kötelezett személy kötelezettségei olyan egyértelműen meghatározott jogi helyzetből adódnak, amely lehetővé teszi a gazdasági szereplőnek, hogy megismerje ezen, a tevékenységével együtt járó kötelezettségeket.

A fellebbezés

32 Fellebbezésében, amelynek alátámasztására négy jogalapra hivatkozik, a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– elsődlegesen semmisítse meg a megtámadott határozatot, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz;

– kötelezze a Bizottságot mind az elsőfokú eljárás, mind a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

33 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen állapítsa meg, hogy a második és a negyedik jogalap elfogadhatatlan, és a fellebbezést – mint az ezt meghaladó részében megalapozatlant – utasítsa el;

– másodlagosan, a fellebbezést – mint teljes egészében alaptalant – utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

Az első jogalapról

A felek érvei

34 Az első jogalapjával a felperes azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság jogban tévedett, amikor a megtámadott ítélet 36–38. pontjában azt állapította meg, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg „alakilag" nem minősül az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében a behozatalra vagy a kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözésnek.

35 A felperes a megtámadott ítélet 38. pontjában tett azon megállapítást, hogy a tőle követelt összeg „nem minősül kifejezetten »a behozatalra vagy kivitelre« kivetett mezőgazdasági lefölözésnek", bizonyítéknak tartja arra vonatkozóan, hogy az Elsőfokú Bíróság a „mezőgazdasági lefölözés" fogalmát megszorítóan értelmezte. A felperes álláspontja szerint azonban e fogalmat lehetett, és kívánatosabb is lett volna tágabban értelmezni, mivel az említett összeget tőle a C cukor mennyiségi exportjának elmulasztása miatt követelik.

36 A felperes hozzáfűzi, hogy az Elsőfokú Bíróság megszegte az indokolási kötelezettségét azáltal, hogy nem jelölte meg, miért nem volt megfelelő tágabb értelmezés.

37 A Bizottság válasza szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen és indokoltan állapította meg, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg alakilag nem minősül az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében a behozatalra vagy a kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözésnek. A Bizottság vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság a „behozatalra vagy a kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözés" fogalmának megszorító értelmezését alkalmazta.

A Bíróság álláspontja

38 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja az Elsőfokú Bíróság okfejtését, mely szerint a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg nem minősül behozatali vagy kiviteli vámnak, vagy azonos hatású díjnak.

39 Másrészt az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 38. pontjában, hogy az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában előírt, a behozatalra vagy kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözést és az egyéb import- vagy exportterheket mezőgazdasági termékenként, vagy a mezőgazdasági termékek feldolgozásából származó egyes termékenként vetik ki a Közösség külső határának átlépése okán.

40 Az Elsőfokú Bíróság ezzel a megállapításával semmiképpen nem értelmezte megszorítóan a „behozatalra vagy kivitelre kivetett mezőgazdasági lefölözések" fogalmát, hanem helyesen azonosította az e terhek kivetésének alapjául szolgáló tényt.

41 Meg kell állapítani ugyanakkor, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeget nem a Közösség külső határának átlépése okán vetik ki a C cukor mennyiségeként, hanem éppen ellenkezőleg, azért, mert az említett mennyiségeket nem exportálták a Közösség területén kívülre, vagy azok exportja tekintetében nem tartották be a 2670/81 rendeletben előírt feltételeket és határidőket. Ahogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 37. pontjában helyesen rámutatott, az ilyen összeg kivetésének alapjául szolgáló tény tehát az, hogy az erre előírt határidőig nem szolgáltattak bizonyítékot arra nézve, hogy bizonyos mennyiségű C cukrot exportáltak a megállapított határidőn belül.

42 Úgy tűnik tehát, hogy az „alakilag" kifejezésnek a megtámadott ítélet 36. pontjában történő használata ellenére az Elsőfokú Bíróság nem szorítkozott alaki vizsgálatra, hanem elemezte egyrészt a mezőgazdasági lefölözések, másrészt a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg jellegét.

43 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság, azáltal hogy a megtámadott ítéletnek az említett pontjában megállapította, hogy a felperestől követelt összeg az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában felsorolt három kategória egyikének sem felel meg, nem követett el sem téves jogalkalmazást, sem pedig az indokolási kötelezettsége tekintetében mulasztást.

44 Következésképpen az első jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

45 Második jogalapjával a felperes azt állítja, hogy még ha a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg nem is tartozik alakilag a „behozatali és kiviteli vámok" fogalmába az 1430/79 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében, az Elsőfokú Bíróság jogban tévedett azáltal, hogy a megtámadott ítélet 40–46. pontjában elutasította a felperesnek a jelen ítélet 25. pontjában már összefoglalt érveit, melyek szerint az ilyen összeget ezen utóbbi rendelet 13. cikkének értelmében mégis behozatali vámnak kell tekinteni.

46 Először is az Elsőfokú Bíróság tévesen mulasztotta el annak megállapítását, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg, melynek célja az alaprendelet tizedik preambulumbekezdése szerint a kereskedelmi kapcsolatokban a C cukor kivitelének elmaradása miatt keletkező zavar helyreállítása, ugyanazokra a célokra – a belső piac védelme, a piacok stabilizálása és a cukorellátás biztonsága – irányul, mint a vámok, és hogy ennek megfelelően ezen összeg tekintetében ugyanazt a bánásmódot kell alkalmazni.

47 Másodszor a legmagasabb kvótán felüli cukortermelésre alkalmazandó rendelkezésekről szóló, 1970. december 28-i 2645/70/EGK bizottsági rendelet (HL L 283., 48. o.) harmadik preambulumbekezdéséből, valamint az ennek helyébe lépő 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből az következik, hogy a közösségi jogalkotók „szükségesnek" tartották, hogy a nem exportált C cukrot „hasonló helyzetbe" hozzák, mint a harmadik országból importált cukrot, és ennek érdekében azt, hogy a belső piacon értékesített C cukor után fizetendő összeget a cukorra kivetett importteher azon legmagasabb mértékében rögzítsék, amely a cukor előállításának gazdasági évét és az ezt követő hat hónapot felölelő időszak folyamán alkalmazandó volt, növelve azt a harmadik országokból importált cukor értékesítési költségei alapján rögzített átalányösszeggel.

48 A felperes ebből arra következtet, hogy ellentétben az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 45. és 46. pontjában tett megállapításokkal, a harmadik országokból származó cukor importterhének figyelembevétele nem csupán a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg megállapítására szolgál, hanem a közösségi jogalkotók azon szándékát is kifejezi, hogy a C cukor termelői a harmadik országokból származó cukor importőreiéhez hasonló helyzetbe kerüljenek. Ahhoz azonban, hogy e helyzetek hasonlóak legyenek, a közösségi vámjogi szabályozásnak, és különösen az 1430/79 rendelet 13. cikkének alkalmazandónak kell lennie ezen összeg rögzítésére.

49 A Bizottság elsődlegesen a második fellebbezési jogalap elfogadhatatlanságára hivatkozik, mivel az csupán a korábban az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett érveknek az ismétlése, amelyeket az Elsőfokú Bíróság elutasított.

50 Másodlagosan a Bizottság kérelmezi, hogy a Bíróság – mint megalapozatlant – utasítsa el ezt a jogalapot.

51 Először is a Bizottság megállapítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 44. és 45. pontjában megjelölte a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg konkrét célját. Az ilyen összeg főképp „visszatartó jellegű, mivel az a célja, hogy biztosítsa a C cukor belső piacon történő forgalomba hozatalára vonatkozó tilalom tiszteletben tartását". Az Elsőfokú Bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy ez a cél eltér a cukor KPSZ keretében előírt importterhek és export-visszatérítések céljától, mely utóbbit az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 42. és 43. pontjában határozta meg.

52 Másodszor, az Elsőfokú Bíróság jogszerűen állapította meg a megtámadott ítélet 44–46. pontjában, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg számítási módja nem minősíti ezt az összeget vámmá.

53 Ellenkező érvelésének alátámasztása érdekében a felperes egy kötelező erővel nem rendelkező preambulumbekezdésre hivatkozott, melynek ráadásul félreértelmezte a szövegét, melyből az következik, hogy a harmadik országból származó cukor importterhére történő hivatkozás csak az említett összeg számítási alapját képezi.

A Bíróság álláspontja

54 Az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni annak az ítéletnek a megtámadott elemeit, amelynek hatályon kívül helyezését kérelmezik, valamint azokat a jogi érveket,

amelyek ezt a kérelmet konkrétan alátámasztják. Nem felel meg ennek a követelménynek az a fellebbezés, amely anélkül hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, mely a megtámadott ítéletben kifejezetten a téves jogalkalmazást azonosítaná, azoknak a jogalapoknak és érveknek az ismétlésére vagy szó szerinti átvételére szorítkozik, amelyeket már az Elsőfokú Bíróság elé terjesztettek (lásd többek közt a C-352/98. P sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. és 35. pontját, valamint a C-208/03. P. sz., Le Pen kontra Parlament ügyben 2005. július 7-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6051. o.] 39. pontját).

55 Viszont ha a felperes a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik. Ugyanis ha a felperes az Elsőfokú Bíróság előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre nem alapíthatná fellebbezését, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd többek közt a C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2125. o.] 17. pontját és a fent hivatkozott Le Pen kontra Parlament ügyben hozott ítélet 40. pontját).

56 A második fellebbezési jogalap ugyanakkor éppen az 1430/79 rendeletnek az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezését vitatja, mely alapján az Elsőfokú Bíróság elutasította az elsőfokú eljárásban előterjesztett első jogalapot. Meg kell állapítani tehát, hogy ez a fellebbezési jogalap elfogadható.

57 A felperes lényegében azzal érvel, hogy mivel a közösségi jogalkotók a C cukor termelőjét ugyanolyan helyzetbe kívánták hozni, mint a harmadik országból származó cukor importőrét, ez magában foglalja, hogy az előbbi részesülhessen ugyanannak a rendszernek az alkalmazásában, mint az utóbb említett, beleértve az 1430/79 rendelet 13. cikke értelmében a méltányossági okokból történő elengedés vagy visszatérítés lehetőségét is.

58 E tekintetben rá kell mutatni először is, hogy a cukor KPSZ lényegében (többek közt az irányár és az intervenciós ár rögzítését előíró) árrendszeren, harmadik

országokkal folytatott kereskedelmi (többek közt a harmadik országokból származó importra kivetett terhek beszedését előíró) rendszeren és (a termelési kvóták elosztásából és a kvótán felül termelt cukor értékesítése részletes szabályainak rögzítéséből álló) kvótarendszeren alapul.

59 Az ennek megfelelően bevezetett valamennyi rendelkezés végső célja a közösségi cukorpiac stabilizációja, és következésképpen a közösségi termelők életszínvonala és foglalkoztatottsága, valamint valamennyi fogyasztó cukorellátásának biztonsága tekintetében a szükséges garanciák fenntartásának biztosítása.

60 A rendelkezések közvetlen céljai azonban érzékelhetően különbözőek. Az alaprendelet ötödik preambulumbekezdéséből következik, hogy a harmadik országokkal folytatott kereskedelem rendszerének célja annak elkerülése, hogy a cukor árának a világpiacon való ingadozása a Közösségen belül alkalmazott árak tekintetében éreztesse hatását.

61 A kvótarendszernek nyilvánvalóan nem ez a célja. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes érvelésével ellentétben ez a cél nem kerül kifejezésre az alaprendelet tizedik preambulumbekezdésében, amely az említett rendelet 22. cikkében meghatározott intézkedések szükségességének igazolására irányul.

62 Ahogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 43. és 44. pontjában helyesen rámutatott, az alaprendelet tizenötödik preambulumbekezdése szerint a termelési kvóták annak eszközei, hogy a termelők számára a közösségi árakat és a termékeik értékesítését biztosítsák. Ezenfelül konkrétabban a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összegek esetében, e rendelkezésnek főként visszatartó jellege van, mivel a – kvótán felül termelt – C cukor belső piacon való értékesítésére vonatkozó tilalom betartásának biztosítását célozza.

63 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 41–44. pontjában helyesen állapította meg, hogy a harmadik országokból származó cukorra vonatkozó importterheknek és a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján a belső piacon értékesített C cukor után fizetendő összegnek nem ugyanaz a céljuk.

64 Másodszor sem a 2645/70 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből, sem a 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből – melyeknek lényegében ugyanaz a szövegük – nem következik, hogy a közösségi jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a harmadik országból származó cukor importőre, és a belső piacon értékesített C cukor termelője ugyanabban a helyzetben legyen.

65 Ezekből a preambulumbekezdésekből és a 2670/81 rendelet 3. cikkéből ugyanis egyértelműen az következik, hogy a harmadik országokból importált cukorra történő hivatkozás az említett cikk által előírt összeg számítási módjára korlátozódik. Ez a rendelkezés ténylegesen nem érné el közvetlen célját, amely a C cukor belső piacon való értékesítésére vonatkozó tilalom betartásának biztosítása, ha gazdasági szempontból érdemesebb lenne a C cukrot a belső piacon beszerezni, mint harmadik országból származó cukrot importálni. Ellenkezőleg, az említett preambulumbekezdésben és cikkben semmilyen utalás nem található a cukorimportőröknek és a C cukor termelőinek a helyzetére.

66 Azt a körülményt illetően, hogy a harmadik országból származó cukor importterhe szolgál a 2670/81 rendelet 3. cikke szerint kivetett összeg számításának alapjául, meg kell állapítani, hogy e körülmény nem igazolhatja azok asszimilációját, mivel ezt a számítási módot az említett összeg visszatartó jellegének biztosítására való törekvés igazolja, ahogy az a jelen ítélet előző pontjában kifejtésre került.

67 Következésképpen sem a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg céljából, sem az ezen összegnek a 2645/70 rendelet és a 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdésében, valamint az említett 3. cikkben meghatározott számítási módjából és beszedésének részletes szabályaiból a közösségi jogalkotó semmilyen arra irányuló szándékára nem lehet következtetni, hogy a belső piacon értékesített C cukor termelőit és a cukorimportőröket egy tekintet alá kívánta volna venni.

68 E körülmények alapján az Elsőfokú Bíróság nem követett el téves jogalkalmazást annak megállapításával, hogy a felperesnek az 1430/79 rendelet 13. cikkére alapított, a tőle követelt összeg elengedése iránti kérelme elfogadhatatlan volt. A második jogalapot ezért el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

69 A harmadik jogalap első részével a felperes azt állítja, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett második jogalap vizsgálata keretében az Elsőfokú Bíróság a jogvitának a keresetlevélben meghatározott keretén túllépett.

70 A felperes kifejti, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett e jogalappal csupán azzal érvelt, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő bánásmód és a méltányosság elvét annak a vitatott határozatban történő megállapításával, hogy az elengedés iránti kérelem az 1430/79 rendelet keretében elfogadhatatlan. Ezzel szemben a felperes nem kérelmezte, hogy az Elsőfokú Bíróság vizsgálja a 2670/81 rendelet érvényességét.

71 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 58–62. pontjában hallgatólagosan kiterjesztette a vizsgálatot az említett rendelet érvényességének felülvizsgálatára az általános jogi elvek szempontjából. Így túllépett a jogvitának a felperes beadványaiban meghatározott keretén, és ezzel megsértette azt az eljárásjogi alapelvet, melynek értelmében a jogvita kereteit a kereset korlátozza.

72 A harmadik fellebbezési jogalap második részével a felperes azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megtagadta az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalap vizsgálatát, mely jogalappal a felperes azzal érvelt, hogy ha az 1430/79 rendelet 13. cikke nem alkalmazandó, a Bizottságnak az elengedés iránti kérelmet az említett rendelet keretein kívül kellene vizsgálnia a méltányosság, az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elvei alapján.

73 A harmadik fellebbezési jogalap első része tekintetében a Bizottság azzal érvel, hogy a megtámadott ítélet 58–62. pontjából semmilyen módon nem következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2670/81 rendelet érvényességét vizsgálta volna.

74 Az említett jogalap második része tekintetében a Bizottság hangsúlyozza, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 57–62 pontjában együttesen, az elsőfokú eljárásban előterjesztett második jogalap keretében vizsgálta azokat a kifogásokat, amelyeket a felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett „második" és „harmadik" jogalapjaként említ.

A Bíróság álláspontja

75 A harmadik fellebbezési jogalap a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul.

76 E jogalap második része tekintetében elegendő megállapítani, hogy azokat a kifogásokat, amelyeket a felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett „második" és „harmadik" jogalapként említ, az Elsőfokú Bíróság ugyanazon jogalap két részének tekintette – mely jogalapot az Elsőfokú Bíróság az elsőfokú eljárásban előterjesztett második jogalapként nevezett meg –, ezek közül az elsőt a felperes elsődlegesen, a másodikat pedig másodlagosan terjesztett elő, és hogy az Elsőfokú Bíróság e két részt a megtámadott ítélet 56–63. pontjában együttesen vizsgálta.

77 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság választ adott a felperes által az elsőfokú eljárásban harmadik jogalapként előterjesztett kifogásokra.

78 A harmadik fellebbezési jogalap első része tekintetében hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott ítélet 53. pontjában összefoglalt, az elsőfokú eljárásban előterjesztett második jogalap második, másodlagos részében a felperes azzal érvelt, hogy amennyiben az 1430/79 rendelet 13. cikke nem alkalmazandó, a Bizottság köteles lenne a méltányosság, az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elve alapján az elengedés iránti kérelmet az említett rendelet keretén kívül vizsgálni. E részben a felperes többek közt azzal érvelt, hogy a 2670/81 rendelet 3. cikkét az általános jogi elvek tiszteletben tartásával kell értelmezni és alkalmazni.

79 Az ezen érvre történő válaszadás érdekében az Elsőfokú Bíróság, miután megállapította, hogy a *vis maior* esetét kivéve a 2670/81 rendelet nem írja elő az e rendelet 3. cikkében említett összeg elengedésének vagy visszatérítésének lehetőségét, jogosan vizsgálta meg, hogy e lehetőség hiánya a felperes által hivatkozott egyenlő bánásmód és jogbiztonság elve, valamint a méltányosság állítólagos elve megsértésének minősül-e.

80 E vizsgálat során az Elsőfokú Bíróság pontosan a felperes érveire válaszolt, anélkül hogy túllépte volna az elé terjesztett jogvita kereteit.

81 Következésképpen a harmadik fellebbezési jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

82 Negyedik jogalapjával a felperes azzal érvel – teljes mértékben másodlagos érvként –, hogy amennyiben a fellebbezés valamennyi egyéb jogalapját elutasítják, az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazást követett el azzal, hogy elutasította a méltányosság, az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elvére alapított, az elsőfokú eljárásban előterjesztett jogalapját.

83 Először is téves az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 60. pontjában tett megállapítása, mely szerint a C cukor termelője és a behozatali vagy kiviteli vám befizetésére köteles gazdasági szereplő nincs összehasonlítható helyzetben.

84 Egyrészt a 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdéséből, valamint az alaprendelet 26. cikkéből és a 2670/81 rendelet 3. cikkéből ugyanis az következik, hogy a C cukor, amelynek az exportálását az előírt határidőn belül nem lehetett igazolni, a harmadik országból importált termék státuszát szerzi meg. Másrészt mind az ezen országokból származó áruk behozatali vámja, mind a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg a Közösség saját forrásait képezik, amelyek az említett országokból való importból származnak.

85 Másodszor a felperes helyzete nagymértékben hasonló a C-61/98. sz. De Haan ügyben 1999. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-5003. o.] által érintett De Haan Beheer BV helyzetéhez, mely ítéletben a Bíróság megállapította, hogy a De Haan Beheer BV helyzetében lévő vállalkozás hivatkozhat az 1430/79 rendelet 13. cikkére a vám elengedésének elérése érdekében.

86 Amennyiben az Elsőfokú Bíróság a kötelezettségeinek megfelelően megvizsgálta volna, hogy az egyrészt a De Haan Beheer BV-hez hasonló vállalkozással szembeni bánásmód, másrészt a felperessel szembeni bánásmód közötti különbség sérti-e a méltányosságot, hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e, és ellentétes-e a jogbiztonság elvével, az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania, hogy e kérdésekre igenlően kell válaszolni.

87 Harmadszor az Elsőfokú Bíróság téves módon figyelmen kívül hagyta a felperessel szembeni, és a C cukor többi termelőivel szembeni bánásmód közötti különbséget. Ez utóbbiak az alaprendelet 26. és 27. cikke értelmében választhatják akár a C cukor exportálását, akár a más gazdasági évre történő teljes vagy részleges átvitelt. Ezzel szemben a holland hatóságok hallgatása miatt a felperesnek már nem volt lehetősége e választásra, amikor tájékoztatták az elkövetett csalásokról.

88 Ezen utóbbi érv tekintetében a felperes azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt már hivatkozott az egyenlő bánásmód elvének megsértésére. Következésképpen az említett érv nem képez új, elfogadhatatlan jogalapot, hanem olyan új jogi érv, amely jogszerűen fejthető ki egy már előterjesztett jogalap keretében.

89 A Bizottság elsődlegesen a negyedik jogalap elfogadhatatlanságát állítja.

90 A felperessel szembeni és a C cukor többi termelőjével szembeni bánásmód közötti különbségre alapított érv tekintetében olyan új kifogásról van szó, amelyről az Elsőfokú Bíróság nem határozhatott, és amely ezért elfogadhatatlan a Bíróság eljárási szabályzatának 118. cikke és 42. cikkének 2. §-a alapján.

91 Az ezt meghaladó részében a negyedik jogalap az elsőfokú eljárásban előterjesztett érveknek az ismétlésére szorítkozik, és ezért nem felel meg a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdésében, és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-a első bekezdésének c) pontjában foglalt követelményeknek.

92 A Bizottság másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság e jogalapot – mint megalapozatlant – utasítsa el.

93 Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 44–46. pontjában, illetve a 60. és 61. pontjában, hogy egyrészt a nem exportált C cukor és a harmadik országból importált cukor, másrészt a C cukor termelői és a behozatali vagy kiviteli vám fizetésére köteles gazdasági szereplők nincsenek hasonló helyzetben a közösségi jog által előírt bánásmód tekintetében. Az Elsőfokú Bíróság ezért nem vizsgálta korábban a felperesnek a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítéletre alapított érvét.

94 A felperes által hivatkozott érvek nem olyan jellegűek, hogy bizonyítanák azt, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot azáltal, hogy megállapította, hogy az egyenlő bánásmód és a jogbiztonság elvével, valamint a méltányosság állítólagos elvével nem volt ellentétes, hogy a Bizottság megállapította a vám elengedése iránti kérelem elfogadhatatlanságát.

A Bíróság álláspontja

– Az elfogadhatóságról

95 A negyedik jogalapot abban a részében, mely azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az egyenlő bánásmód elvét azáltal, hogy nem vette figyelembe a felperessel szembeni és a C cukor más termelőivel szembeni bánásmód közti különbséget, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

96 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis ha valamely félnek megengednék, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet az Elsőfokú Bíróságnál nem terjesztett elő, az azt jelentené, hogy az Elsőfokú Bíróság által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre a fellebbezési eljárásban korlátozott. A fellebbezési eljárás keretében tehát a Bíróság hatásköre az első fok bírái előtt megvitatott jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (lásd többek közt a C-186/02. P. sz. és 188/02. P. sz., Ramondín és társai kontra Bizottság ügyben 2004. november 11-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-10653. o.] 60. pontját).

97 Márpedig, bár a felperes az elsőfokú eljárásban azzal érvelt, hogy a megtámadott határozat sérti az egyenlő bánásmód elvét, kizárólag azt az eltérő bánásmódot vitatta, amelyet vele szemben a harmadik országból származó cukor importőreihez képest alkalmaztak, mellyel kapcsolatban azt állította, hogy ezen importőrök vele azonos helyzetben vannak.

98 Következésképpen az Elsőfokú Bíróságnak nem kellett vizsgálnia, hogy a felperestől követelt összeg elengedése vagy visszatérítése lehetőségének a hiánya a C cukor más termelőihez képest hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e.

99 A negyedik jogalap ezt meghaladó részét, amely lényegében az Elsőfokú Bíróságnak az egyenlő bánásmódra vonatkozóan az elsőfokú eljárásban előterjesztett második jogalap elutasítása során alkalmazott értelmezését vitatja, a jelen ítélet 54. és 55. pontjában kifejtett okok miatt elfogadhatónak kell nyilvánítani.

– A megalapozottságról

100 Először is az Elsőfokú Bíróság nem követett el semmilyen téves jogalkalmazást, amikor a megtámadott ítélet 60. pontjában megállapította, hogy a C cukor-termelői és behozatali vagy kiviteli vám befizetésére köteles gazdasági szereplők nincsenek összehasonlítható helyzetben.

101 A felperesnek a 2670/81 rendelet harmadik preambulumbekezdésére és 3. cikkére alapított érve már a második fellebbezési jogalap vizsgálata keretében elutasításra került. Az alaprendelet 26. cikkével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy annak szövegéből nem következik, hogy a közösségi jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a belső piacon értékesített C cukornak a harmadik országból importált termék státuszát biztosítsa, és hogy a C cukor termelőit a cukor importőreivel egy tekintet alá vegye, mivel e cikk a C cukornak a belső piacon történő értékesítésére vonatkozó tilalom előírására korlátozódik.

102 Az arra alapított érv tekintetében, hogy mind a behozatali vámok, mind a 2670/81 rendelet 3. cikke alapján fizetendő összeg a Közösség saját forrásainak részét képezi, meg kell állapítani, hogy ez az érv nem olyan jellegű, hogy bizonyítaná, hogy a harmadik országból származó cukor importőrei és a C cukor termelői hasonló helyzetben vannak. A Közösség saját forrásai ugyanis teljesen eltérő jellegű bevételekből állnak, amelyek szintén eltérő rendszerekbe tartoznak (lásd például a hozzáadottérték-adóból származó bevételeket).

103 Másodszor, mivel az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a C cukor termelői – mint a felperes – és a behozatali vagy kiviteli vámok fizetésére köteles gazdasági szereplők – mint a fent hivatkozott De Haan-ügyben hozott ítélet által érintett De Haan Beheer BV – semmiképpen nincsenek hasonló helyzetben, a felperesnek az erre az ítéletre alapított érvét kellő jogi megalapozottsággal utasította el

104 Következésképpen a negyedik jogalapot – részben mint elfogadhatatlant, részben pedig mint megalapozatlant – el kell utasítani.

105 Mivel a fellebbező valamennyi jogalapja tekintetében pervesztes lett, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

106 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Koninklijke Coöperatie Cosun UA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások